

Verslag Gelmelreis Sardinië

Vrijdag 1 augustus, 6u00

Ik ben opgestaan om 6 uur. Het enige dat nog moet gebeuren voor we vertrekken naar Sardinië is het maken van een picknick en nog een paar laatste spullen inpakken.

Om 7 uur worden we verwacht aan het lokaal om de bus in te laden.

Vanwege de verjaardag van Tom hebben we samen gelegd voor een paar flessen Cava. Die zullen ook nog eerst genuttigd moeten worden. Om 8 uur vertrekken we dan naar Zaventem. Ook daar zullen we nog een paar flessen Cava moeten opdrinken, aangezien we ze niet mee kunnen nemen naar Sardinië.

Voorlopig is iedereen nog vrolijk en opgewekt, ondanks het vroege uur, en de Cava helpt de sfeer nog beter te maken.

Het inchecken voor het vliegtuig gaat vlot, er zijn geen lange wachtrijen en voor we het weten zitten we al aan onze gate. Om onze tijd wat te verdoen, spelen we wat voetbal met de jongens in de vertrekhal. Wanneer we dan aan boord van het vliegtuig kunnen, is iedereen al goed bezweet.

Van de vlucht zelf heb ik niet veel herinneringen, aangezien ik bijna heel de tijd heb geslapen. Bij het uitstappen in Cagliari krijgen we al meteen een goede indruk van het weer. Het is warm.

Nadat we de bagage hebben gaan we naar de aankomsthal in de hoop daar onze gidsen tegen te komen. Natuurlijk is er niemand aanwezig. Ik loop naar buiten op zoek naar iemand met een bordje waarop 'Belgio' staat, of een bus. Aan het eind van de parking staat er een bus waar ik dan maar naartoe ga. Daar vraag ik of hij Belgen komt ophalen. Hij zegt van wel en vertelt me dat er drie personen in de luchthaven zijn. Wanneer ik terug ga naar de groep, blijken de drie Sarden ons reeds gevonden te hebben.

De rit naar Milis, onze woonplaats voor de volgende tien dagen, duurt redelijk lang, maar de bus heeft goede airconditioning, wat het allemaal wat draaglijker maakt. Bij aankomst wordt de bus uitgeladen en verdelen we onze drie kamers. Hilariteit alom wanneer blijkt dat we ons buiten zullen moeten wassen onder een geïmproviseerde douche. Bij dit weer zelfs niet eens zo erg.

Na het verdelen moeten we meteen gaan middageten, al is het reeds 4 uur in de namiddag. Na het middagmaal neem ik eerst een douche om me te verfrissen. Daarna trekken we met de jongens het stadje in om te verkennen. Eerst volgen we wat bordjes naar een fontein. Blijkt dat van de drie fonteintjes er eentje nog een klein straaltje produceert. Toch amuseren we ons met wat water.

Daarna lopen we verder naar het centrum op zoek naar een cafeetje. Bij het eerste terrasje zetten we ons en bestellen we het lokale bier. Voor 1,80 euro per 66cl kunnen we niet klagen. Ik geef het eerste rondje, het tweede rondje is voor Tom. De Sarden hebben ons intussen al opgemerkt en laten ons proeven van de lokale patisserie. Ook van de bar krijgen we nog een gratis fles bier. Nog aan het terras zitten vier leden van de groep van Costa Rica. Ineens een goede gelegenheid om ook eens met hen te verbroederen. Dit kan wel eens het begin zijn van een goede week. Ons stamcafé is in ieder geval al vastgelegd.

Na het terrasje gaan we terug naar de school waar we slapen voor het avondeten. Tegen dan is het al redelijk laat geworden. Naar het cafeetje kunnen we niet terugkeren aangezien zij sluiten om 10 uur. Daarom vragen we aan onze Italiaanse gidsen of zij enkele bars kennen. Eerst trekken we naar een bar waar geen volk zit. Daar drinken we één pint, maar daarna trekken we naar het park waar ook een café is en de lokale jeugd verzameld zit. Daar drinken we dan nog enkele pinten terwijl we onze Italiaanse gastheren wat beter leren kennen. Om 1 uur trekken we terug naar de school om te gaan slapen.

Zaterdag 2 augustus

De eerste volledige dag in Milis. Bij het opstaan al geweldig weer en het werd enkel beter en beter. Een ideale situatie om naar het strand te gaan. Twintig kilometer van het strand verwijderd en dus geen optie om te voet te gaan. Een eigen bus via het festival was ook niet mogelijk. Dan maar met het openbaar vervoer. Nog erger dan in België: slechts twee bussen per dag van Milis naar de kust en twee per dag van de kust naar Milis. De bus missen en je hebt al een groot probleem. De bus naar de kust hebben we op tijd gehaald. De bus terug ...dank u Berten!

Op het strand zelf geen enkel plekje schaduw (buiten de parasols die je voor een fortuin kon huren). De verfrissing kon en moest je dan maar vinden in de zee. Veel helderder en properder dan de Noordzee. Hoewel er wel zeewind was (gemerkt tijdens de strandbal momenten), was het geweldig vertoeven aan de kust. Op het strand lekker luiere en in het water van hetzelfde.

Paniekaanval, onze bus terug naar Milis was een uur vroeger dan gedacht. Niet om 12h43 maar om 11h50. Berten kwam terug van een wandeling naar een meer in de buurt en merkte voor de grap op "hé, daar staat een bus" en ... het bleek de bus te zijn die we moesten hebben. Na een korte conversatie met de busschauffeur in alle mogelijke talen heeft de bus op ons staan wachten terwijl wij op amper twee minuten tijd uit het water zijn gekropen, ons gerief bij elkaar hebben geraapt en met ons natte broeken op de bus zijn gestapt. Nog nooit heb ik gezien dat Gelmel zo een tempo kan halen. Zouden we dat ook kunnen halen tijdens de optredens? Een uitdaging.

Na de middag een hele lange siesta waarbij ieder zich op zijn manier bezig hield: de vendeliers met een repetitie, de meisjes streken hun kledij of lagen languit op bed, het bestuur hield nog een vergadering en ik begon aan het dagverslag.

Een uur later vertrokken we naar het eerste optreden, in een dorpje Nule honderd kilometer verderop. Altijd wel spannend wat de plaatselijke bevolking van onze folklore vindt. Het belooft veel goeds want tijdens de repetitie gisteren leken al enkele Sarden vrij enthousiast.

Tijdens een busreis van twee uur hebben we kennis kunnen maken met de enthousiaste en vurige levensstijl van de Sarden. Eens vertrokken begonnen ze quasi onmiddellijk te zingen. Daarna zijn ze niet meer gestopt. Alleen ... kenden ze maar een liedje. Steeds luider en luider naarmate er meer blikjes bier naar achter werden gedragen en door hun kelen werden gekapt. Het zingen eindigde in een gebrul door de oudste leden van Milis Pizzinnu. Onze oren en ons hoofd begonnen danig af te zien. Harry merkte snugger op "een niet-te-onderdrukken infectie". Wat zou ons de terugweg brengen? Welke medicatie bestaat er tegen deze "infectie"? ...geduld en verdraagzaamheid.

Eens aangekomen hebben we ons omgekleed, gegeten en zijn we richting het podium vertrokken. Op papier was het spektakel al veertig minuten bezig, in werkelijk moest men nog beginnen aan de soundcheck. Een typisch voorbeeld van het zuiders tempo...alles op zijn tijd, niet panikeren, niet druk maken...always look on the bright sight of life.

We moesten als één van de laatste groepen optreden. Voor ons een stuk of zes groepen van sardinie (waaronder Milis Pizzinnu waarvan er enkele al een beetje zat op het podium stonden) en Armenie. De Sarden dansten op een manier die velen van ons nog nooit gezien

hebben. Allemaal kleine pasjes, in kringetjes en rijtjes. De volledige muziekgroep bestond uit één accordeonist. Alles leek op elkaar. De Armeniërs waren ook een beetje teleurstellend. Ik ben dan ook niet zo heel lang blijven zitten om naar alle optredens te kijken.

Al wandelend door het volk en op zoek naar drinken en de toiletten, kregen we veel aandacht. In de kledij van de lichte zeden is dat dan ook niet zo verwonderlijk. Sommigen willen een conversatie beginnen maar meer dan enkele Engelse woorden en een hele resem Italiaanse woorden kwam er niet uit.

Na het optreden restte ons enkel nog omkleden en een terugrit naar huis. Wij waren allen moe van de warmte en wilden wat slapen. De Sarden hadden aanvankelijk echter andere plannen, namelijk een heus zangfestijn in de bus. Een korte discussie later kwam volgend compromis tot stand: half uur voor de Sarden, het laatste uur stilte. In de praktijk hebben ze van het begin af aan de stilte bewaard ...dank u Milis. Het gevolg was wel dat we de stempel kregen van een saaie groep met weinig gevoel voor verbroedering. Jammer, want we stellen ons er wel voor open. Hopelijk kunnen we ze nog van gedacht doen veranderen in de loop van de reis. We zouden de Gelmel niet zijn moesten we daar niet in slagen!

Zondag, 3 augustus

Zondag werden we om 8 uur al op het ontbijt verwacht. Er stond een drukke dag op het programma. Met een beetje vertraging vertrokken we om 10 uur naar het Oosten van Sardinië, helemaal aan de andere kant van het eiland. Een deel van de groep van Milis Pizzinu zat ook terug bij ons op de bus. Om ons het mooie binnenland van Sardinië te laten zien, nam de buschauffeur de toeristische route. Het was echt de moeite om op deze manier wat meer van het eiland te ontdekken. Op het einde reden we door een bergachtig landschap. Helaas waren de magen van enkele groepsleden niet bestand tegen de haarspeldbochten.

Na een uurtje kronkelachtig wegen, met mooie uitzichten en een aantal zieken, kwamen we aan op één van de mooiste stranden van Sardinië, Rocce Rosse (?). Het strand werd omringd door mooie rotsformaties. Gelukkig waren er ook een aantal bomen zodat we wat verkoeling konden vinden. Het water was in ieder geval verfrissend.

De groep van Milis Pizzinu had een lekkere picknick voorbereid voor alle groepen (Servië, Costa Rica, België en Sardinië). Na een paar uurtjes aan het strand, vertrokken we naar Jerzu. Jerzu is een klein stadje in de bergen, niet ver van het strand. Op 3 augustus gingen er wijnfeesten door. Toen we binnenreden in het stadje zagen we al dat er allerlei kraampjes werden klaargezet. In de plaatselijke sporthal, maakten we ons klaar voor een stoet door het stadscentrum. Costa Rica, Servië en wij waren de enige buitenlandse groepen. Daarnaast waren er nog 16 andere groepen uit Sardinië. In Sardinië heeft ieder dorp zijn eigen, prachtige klederdracht. Het was schitterend om al deze totaal verschillende kostuums te bekijken terwijl de groepen voor de stoet bij elkaar kwamen. Folklore leeft echt nog op dit eiland. Iedere groep vertegenwoordigt zijn eigen dorp. Er reed ook een schitterend versierde kar mee getrokken door 2 reusachtige ossen, een praalwagen waarop te zien was hoe druiven geperst worden en ruiters op paarden. Het meest indrukwekkend waren echter de groepen mannen die een kostuum van schapenvellen droegen met verschillende bellen op hun rug. De helft van de groep droeg houten maskers van beesten die eruit zagen als geiten. De andere helft droeg houten maskers van woest uitzien mannen. De beesten werden voortgejaagd door de mannen terwijl ze met koorden klopten. Deze groep liep juist achter ons in de stoet. Het was fijn om te zien hoe ze interactie zochten met het publiek. Deze groepen komen voort uit oeroude rituelen op Sardinië, nog van de tijd voor de komst van het Christendom. Het was schitterend om te zien hoe deze authentieke cultuur hier nog voortleeft.

Helaas was het voor ons moeilijker om in de stoet onze muzikanten te kunnen horen door de bellen van de 'beestenmannen'. Maar onze muzikanten deden hun best. Ook de vendeliers deden hun best waar er voldoende plaats was.

We hebben de afstand van de stoet uiteindelijk twee keer afgelegd. De belangstelling was zeer groot. De toeschouwers waren zeer enthousiast, wat het heel fijn maakte om in de stoet te lopen. Op het einde van de stoet, moest iedere groep een dans van 3 minuten doen in een klein amfitheater. Daarna kregen we nog een beetje tijd om door het stadje te lopen voor we weer naar Milis vertrokken. Graag hadden we nog wat langer de feestsfeer opgesnoven in Jerzu. Omdat we nog een lange terugreis voor de boeg hadden, moesten we echter op tijd vertrekken. We waren terug in de school rond 3 uur. Het was een dag met veel Couleur locale!!!

Maandag 4 augustus

De dag begon rustig met uitslapen, totdat ze om half elf kwamen zeggen dat de geïnteresseerden met de bus van half twaalf naar het stadje Oristano konden gaan. Om me toch een beetje opgefrist te voelen, ben ik om elf uur nog snel efkes onder de douche gaan staan om dan om tien over elf klaar te zijn voor vertrek.

Na een busreis van een klein half uurtje, kwamen we aan in Oristano. Dit bleek echt een mooi en gezellig stadje te zijn met huisjes en gebouwen in verschillende zuiderse kleuren. Op een terrasje met een café freddo en een lekker broodje voelde ik me helemaal in verlofstemming. De rest van de namiddag heb ik met Nele, Jana en m'n zusje al fototrekkend door de straten gezworven. Het werd een echte fotoshoot waarbij we poseerden voor de huisjes waar we qua kledingkleur bijpasten. Lachen geblazen en vele mooie herinneringen als resultaat.

's Avonds vond er een culturele avond plaats met Milis Pizinu, Servië, Costa Rica en Gelmel in het amfitheater te Milis. Wij brachten er meteen sfeer in met ons groepskraampje waarin we onder andere jenever verkochten. Eerst zijn we bij de groepen rondgegaan met een proevertje zodat ze wisten wat voor lekkers er te krijgen was. Servië volgde ons voorbeeld door met een fles rakija rond te gaan.

Het eigenlijke programma begon met het tonen en uitleggen van kantklossen door ons en mandenvlechten door de Sarden. Daarop volgde er een fotoreportage met uitleg over Costa Rica, het leven en de traditie daar.

Wij vulden ons toonmoment iets anders in: driekoningenliederen, steltlopen en vendelzwaaien. Bij alles werd de geschiedenis er rond uitgelegd en vertaald in het Spaans, Italiaans en Engels en het steltlopen en vendelzwaaien mochten de "durvers" van de andere groepen ook eens uitproberen.

Na ons was het de beurt aan de Serviërs die een reportage toonden over het weven, waarna ze een traditioneel lied zongen.

Tot slot toonden de mensen van Milis verschillende filmpjes die ze zelf hadden gemaakt, waaronder als topper een heuse kortfilm gespeeld door de jongeren van Milis. Deze was zeer grappig om zien!

Nadat iedereen klaar was, werd er traditionele Sardische en later ook Servische muziek opgezet om samen op te dansen. Dit duurde echter maar even, waarna Gelmel vroeg aan alle groepen om hun drank en versnaperingen te gaan halen in de school om in datzelfde amfitheater met de "wereldfuij" te starten. Deze duurde totdat de politie liet weten dat we stil moesten zijn, waardoor we met z'n allen verhuisden naar een parkje aan het kerkhof waar we niemand konden storen. Hier hadden enkele muzikanten van de groepen hun instrumenten bij, zodat we op live muziek konden dansen en feesten. Nadat ook hier een einde aan kwam, hebben we nog tot in de vroege uurtjes zitten praten en drinken in de school.

Het was een geslaagde gezellige maar lange avond. Gelukkig konden we de volgende dag uitslapen!

Katleen Visterin

Dinsdag 5 augustus

Na het feestje van de vorige avond besloot een deel van de groep om uit te slapen. De vorige avond heeft er voor gezorgd dat de groepen elkaar beter hebben leren kennen waardoor enkele vroege vogels samen met de Servische groep naar het strand zijn gegaan. Het was één van de mooiere stranden van Sardinië, met enkele rotsen van 9 meter hoog. Om 13.00 was het dan etenstijd en hebben we weer lekkere pasta gegeten. Direct na de lunch hebben we nog even geoefend en de juiste plaatsen aangeduid voor het optreden die avond. Aangezien we de vorige dag een klein zwembadje hadden gekocht, hebben nog enkele leden zich kunnen verfrissen.

Het was een zeer korte namiddag aangezien we om 16.00 moesten klaarstaan om te vertrekken naar Aglientu. We hadden een rit van 150 km voor de boeg maar deze keer waren we beter voorbereid op de kleine kronkelwegentjes in het heuvelige landschap van Sardinië. Onderweg hebben we onze eerste echte bosbrand gezien. Niet ver van de weg vlogen twee helikopters met water om het vuur zo snel mogelijk onder controle te krijgen. De grote rookpluimen waren reeds van ver te zien en waren de enige wolken in de heldere blauwe lucht.

Aangekomen in Aglientu voelden we een duidelijk temperatuursverschil door de frisse bries. We waren hier met de vier groepen: Milis van Sardinië, Costa Rica, Servië en België. We werden opgedeeld in twee ploegen voor het avondeten. We liepen door het gezellige stadje en kwamen onderweg schattige, kleine poesjes tegen. Hierdoor was een deel van onze groep eventjes afgeleid en de rest kwijtgespeeld. We kwamen aan op het dorpspleintje en hebben toen ons beste Italiaans bovengemaakt om te vragen waar we moesten gaan eten om de anderen terug te vinden. We kregen opnieuw pasta maar het smaakte ons zeer goed. Bovendien was het zeer interessant dat we in de buitenlucht aten naast de Italiaanse keuken, zo zagen we hoe dat echte Italiaanse pasta werd gemaakt. We moesten ons zeer snel omkleden omdat we de tweede groep waren. We brachten een programma van 20 minuten over het boeren leven in het oude Vlaanderen. Het optreden begon om 22.00 en nadien moesten we nog wachten op de andere groepen waardoor we de optredens van Servië en Costa Rica konden bekijken.

Na het laatste optreden zijn we ons meteen gaan omkleden om daarna terug te vertrekken naar Milis. Iedereen was zo moe dat we zeer snel in slaap zijn gevallen op de bus. Rond 3.30 zijn we dan aangekomen en zijn de meeste direct in hun bedje gekropen. Een deel heeft nog even genoten van de frisse avondlucht en een glaasje wijn. Het was een zeer rustige en aangename dag met twee lange busritten.

Elke Verbeelen en Klaartje Konings

Woensdag 6 augustus

Terwijl de ene helft ervoor koos om deze ochtend uit te slapen (voornamelijk de jongens) ging de meerderheid samen met de groep van Costa Rica naar het strand. Het was een heel bijzonder strand met zand van kwarts, dat beschermd is. Er werd dus ook op gehamerd dat we niets mochten meenemen want dat zou ons een fikse boete en zelfs cel kunnen kosten. Ik vond het een heel aangenaam strand, omdat dat zand niet zo aan je lijf plakte en ook omdat er een frisser windje waaide. Met een paar andere meisjes zijn we ook gaan wandelen op de rotsen. Die waren wel glad en we hadden allemaal wel een beetje schrik om in een zee-egel te trappen want dat was een paar anderen eerder deze week al overkomen. Het was ook een ideale locatie om een fotoshoot te houden. Toen de zon ons toch wat te veel werd zijn we even gaan schuilen op een terrasje met een fris drankje. Daarna moesten we al weer terugkeren naar de school om op tijd te zijn voor het middagmaal, met zoals gewoonlijk heel veel pasta.

Daarna waren de meesten vrij en enkelen bleven hier, anderen zochten een bar op. Ik bereidde samen met de rest van het feestbestuur de waterspelletjes voor. Dat was wel een hele opgave: emmers, lepels, flessen, bekertjes etc. te pakken krijgen. Verder zijn we ook lang bezig geweest met waterballonnen te vullen met rode en blauwe verf in. Daarna kwam de rest van de groep en konden de estafetten beginnen. Dit leverde zoals verwacht hilarische taferelen op zoals mensen met hun gezicht vol bloem. Ook moesten ze geblinddoekt een tekening maken. Na de estafetten speelden we koningsbal met de waterballonnen, maar dat lukte niet zo goed omdat ze uiteraard snel kapot sprongen. Jammer genoeg moest alles daarna nog opgeruimd worden.

Na het avondeten konden we ons nog even opfrissen en moesten we gauw onze kledijen aandoen voor alweer een ritje met de bus naar een ander stadje waar we zouden optreden. Die rit duurde gelukkig niet zo lang. Toen we daar binnenreden leek het of we in de villawijk terecht gekomen waren. Het podium stond vlak bij de kerk en de sfeervolle belichting gaf het geheel een pittoresk uitzicht. Voor het optreden was er helemaal geen stress want tijdens het optreden van Costa Rica stonden we al te dansen op hun vrolijke muziek. Daarna keken we nog naar het optreden van Servië en hop, daarna alweer de bus in.

Onze gidsen hadden ons dan nog geïnviteerd om een bezoekje te brengen aan de plaatselijke pub. Daar hebben we wat gedronken en een paar spelletjes poolen gespeeld. We wilden ook wat eten maar bijna hun hele voorraad was uitgeput en er bleven alleen nog maar hamburgers over. Toen we het daar beu waren zijn we terug naar de school gegaan waar onze muzikanten nog ballades hebben zitten spelen. Maar ik heb niet lang meer wakker kunnen blijven.

Evelien Morreel

Donderdag 7 augustus

In de voormiddag is er een deel naar het stadje Oristano geweest om winkeltjes te gaan bekijken. Toen we de openbare bus terugnamen, zaten we met mensen van Costa Rica en een plaatselijke scoutsgroep op de bus.

Na een gezellig babbeltje in verschillende talen, zijn we begonnen met om de beurten liedjes te zingen. De sfeer zat er al snel in en de ambiance kon niet meer stuk.

Er was ook een deel van de groep mee met de Serviërs naar één van de mooie stranden gegaan. Daar hebben we elkaar proberen overtroeven met het maken van menselijke piramides in het water. Later hebben we samen met een balletje gespeeld. Veel afgelachen en een beetje verbrand natuurlijk.

Toen iedereen terug in de school was, hebben we genoten van de plaatselijk specialiteiten...pasta, pasta, en pasta ☺

Daarna had iedereen behoefte aan een welverdiende siësta.

Toen er enkele wakker waren en met hun voeten in het zwembadje zaten, begon er een spontane verbroedering met de Servische muzikant Tibor, die zijn gitaarkunsten aan onze gitaarspelende jongens leerde.

Om 7 uur stond iedereen klaar voor de stoet door het dorp. Maar omdat de groepen uit Mexico en Argentinië op zich lieten wachten, hebben we geen uur met onze vingers staan draaien, maar hebben onze vendeliers en een plaatselijke vaandelgroep elkaar kunstjes en trucjes geleerd met de verschillende vlaggen.

Toen de anderen waren gearriveerd, vertrokken we snel.

Tijdens de stoet werden we verwend door de plaatselijk bevolking met typische hapjes en zelfgebakken koekjes.

Na heel het dorp te zijn rondgetrokken, zaten we met iedereen gezellig dicht bij elkaar voor het avondmaal, wat natuurlijk weer pasta was, en deze keer met een lekker plaatselijk wijntje erbij.

Omdat we niet moesten dansen deze avond, mocht iedereen zich omkleden, buiten vijf leden. Zij moesten bij de opening van het plaatselijke festival, onze groep vertegenwoordigen en de verschillende kledijen voorstellen.

Na de voorstelling van elk land, werd het volkslied gespeeld, dat we uiteraard uit volle borst hebben meegezongen.

Na van de voorstelling te hebben genoten in het prachtige oude amfitheater van Millis, ontstond er op school een verbroedering met muzikanten van België, Servië en Costa Rica. De muzikanten speelden en zongen uit volle borst, leerden elkaar de liedjes aan en improviseerde erop los.

Hierdoor konden wij niet langer blijven stilstaan en begonnen we met zijn allen te dansen, en te dansen tot in de vroege uurtjes.

Het was een zalig slot van deze leuke dag, en we hebben weer veel vrienden bijgemaakt.

Inge en Marijke

Vrijdag 8 augustus

Rond 9 uur vertrok onze bus, met aan boord heel de gelmel en enkele Sarden, om naar een Archeologische site te gaan.

Het ging om een Romeinse nederzetting waar stukken van 800vc zijn teruggevonden.

Toen we daar aankwamen, moesten we nog even een berg opwandelen in de bradende zon, maar we zijn er dan toch geraakt.

Vol goede moed begonnen we aan onze tour met gids.

Toen de gids in het Italiaans begon te vertellen vroegen we prompt of ze ook in een andere taal kon vertalen (engels, frans, spaans,...). Als antwoord kregen we “only Italiano”.

Aangezien ons Italiaans voor de meesten niet verder komt dan goedemorgen zeggen en water vragen, besloten we de gids achter ons te laten en zelf rond te kijken.

Jammer genoeg stonden ook alle bordjes met uitleg in het Italiaans, en konden we er dus niet veel wijzer uit worden.

Na een tijdje rond te lopen tussen de ruïnes van meer van 2000 jaar oud, gingen sommigen nog even naar het strand, anderen die de laatste dagen al genoeg van de zee hadden gezien bezochten een terrasje.

Rond 1 uur gingen we onze picknick opeten aan de bus.

Normaal gingen we na de middag nog naar een 2de archeologische site, maar de brandende zon liet ons die plannen verlaten.

We gingen terug naar Milis, waar velen begonnen te begrijpen waarom Italianen zo van hun siësta houden en hun voorbeeld volgden.

Na een uitrustende siësta was het tijd voor de veelbesproken voetbalmatch. De Sarden hadden namelijk alle groepen hier (België, Costa Rica en Servië) uitgedaagd voor een voetbalmatch.

We mochten de spits afbijten met een match tegen Costa Rica.

Iedereen begon eraan met volle moed en luidkeels geroep, maar al snel werd duidelijk dat de Costaricanen sterker waren en ook beter tegen de hitte konden dan wij.

Het werd uiteindelijk 6-0 in ons nadeel, maar de moraal was nog hoog.

Daarna speelde Servië tegen de Sarden, die blijkbaar hun eigen voetbalploeg hebben, en dus vrij professioneel speelden. De Serviërs moesten dan ook hun nederlaag toegeven.

Toen werd de match voor de 3de plaats gespeeld tussen België en Servië.

Ook hier moesten we in het stof bijten en zijn we met 3-0 verloren.

Daarna speelde Costa Rica de finale tegen Italië, waar ze nog eervol gelijk speelden, maar na de strafschoppen moesten ook zij tevreden zijn met een 2de plaats.

Na de voetbal was het tijd voor een barbecue. Dat de Sarden een beetje anders barbecuen dan wij Belgen is nog lichtjes uitgedrukt. Dikke, vlezige, vettige lappen spek mochten we met onze handen verorberen. Veel anders dan vlees en brood was er ook niet te vinden. Nadat iedereen zijn stukken vet/vlees had binnengespeeld, kwamen we terug naar de binnenkoer om nog een feestje te bouwen. De Costaricanen hadden daar ook wel zin in, en brachtten meteen al hun instrumenten naar buiten en begonnen live te spelen.

Het duurde echter niet zo lang voor we de Sarden nerveus zagen heen en weer lopen.

We begonnen het ergste al te vermoeden, en toen we de woorden “basta” hoorden, wisten we hoe laat het was. (blijkbaar te laat om muziek te spelen buiten)

Hoewel we wisten dat onze gastgroep er niet veel aan kon doen dat we moesten stoppen, werd onze zelfgevonden uitdrukking “een feestje verpesten zoals een Sard” weer kracht bijgezet.

Uiteindelijk hebben we nog wat verder verbroederd, met heel stille muziek weliswaar. Rond een uur of 3 vond ik het welletjes geweest en kroop ik in mijn bedje.

Tom

Vrijdag 8 augustus (2)

Deze ochtend zijn we samen met onze Sardeense begeleiders, met de bus naar een historische site vlakbij de kust gereden.

Daar aangekomen was het best nog een eindje wandelen tot de inkom. We vroegen een rondleiding met Engelstalige gids en dat was geen probleem. Eens we met de groep vertrokken waren begon de gids zeer vlot in het Italiaans uitleg te geven. Bij navraag bleek de Engelse rondleiding toch niet echt mogelijk te zijn. We hebben de rondgang dan maar zelf verder gezet. Nadien zijn we nog een half uurtje op het strand gaan vertoeven, alvorens met de bus terug richting Milis te rijden.

Tijdens de warme middaguurtjes hebben we het wat rustig aan gedaan. Een mentale voorbereiding voor het voetbaltoernooi was best op zijn plaats. De wedstrijden werden op een leuke en aangename sfeer georganiseerd. En hoewel we geen enkele wedstrijd konden winnen, hadden we toch veruit de beste cheerleader- en aanmoedigingsploeg naast het veld staan. Jammer genoeg verloren we dus ook de eer reddende wedstrijd voor de voorlaatste plaats, maar voor ons was de avond nu al meer dan geslaagd, met veel plezier en een gezonde portie inspanning.

Na deze sportieve avond bleek er echter nog een verrassing klaar te staan, er werd een heuse barbecue voorzien voor alle gasten. Buiten aan één grote tafel was het een drukte van jewelste in de stijl van een walking dinner. Vlees, brood en sangria à volonté, wat wil je nog meer.

Later op de avond hebben enkele muzikanten van zowel onze groep als de andere groepen hun instrumenten bovengehaald, en werd er nog lustig samen geïmproviseerd en verbroederd.

Zaterdag 9 augustus

Vandaag was er een optreden gepland in het dorpje Uta. Door organisatorische problemen werd ons meegedeeld dat we niet konden komen. Hierdoor waren we de ganse dag vrij. Zo kregen we de gelegenheid om de omgeving te verkennen en nog eens met volle inzet te repeteren voor het laatste optreden van zondag.

Zondag 10 augustus

Door Anke Stevens

Zondagmorgen moesten we allemaal, na weer een korte nacht, tijdig opstaan.

Om 8u gingen de meesten van ons ontbijten, een lid van de groep uit Costa Rica was jarig, dus hebben we hem een gelukkige verjaardag gewenst.

Na het ontbijt werden we om 9u in het amfitheater van Milis verwacht voor de generale repetitie van het optreden dat die avond op het programma stond. Aangezien het een rond podium was, is richten niet zo evident en al dansend ben je al gauw de kluts kwijt, maar met de hulp van onze technische commissie kunnen we dat ook wel aan. Om 11u werden we uit het theater gezet en moesten Marijke en Pieter zich omkleden in de feestkledij en de andere leden in gelmel T-shirt want om 12u werden we op het ‘municipio’ (gemeentehuis) verwacht. Daar werden we ontvangen door de burgemeester die ons wat achtergrond van Milis vertelde en ons bedankte voor onze aanwezigheid op het ‘festival de la vega’ en werden geschenken uitgewisseld.

Na de ceremonie op het gemeentehuis was het tijd voor een diner met de plaatselijke specialiteiten: Ravioli gevuld met Spinazie en Ricotta. Speenvarken, geroosterd aan het Spit en als nagerecht Dolce di formaggi alles vergezeld met de lokale wijn. Na het diner hebben alle groepen de kookploeg bedankt. Gelmel zong hier het lied ‘Traverse’. Alle deelnemers aan het festival ontvingen ook een stenen kruikje als herinnering.

Na het eten hebben de muzikanten van Costa Rica nog een verbodding op gang getrokken en werd iedereen uitgenodigd om mee te spelen en te dansen.

Nadien was het tijd voor Siesta en hoge tijd om de groepsbagage en persoonlijke bagage in te pakken, want daar was 's avonds of de volgende morgen geen tijd voor.

Om 19u werden we verwacht aan het avond eten, maar naar Sardische gewoonte begon dit opnieuw een uur te laat, waardoor we onze fotoshoot opnieuw moesten uitstellen.

Om 21.15 waren we dan allemaal in kledij in het amfitheater voor een fotoshoot, met onze mooiste glimlach werden we op foto vastgelegd. Nadien was het dan tijd voor de grote Finale:

Volgende groepen traden op in deze volgorde:

Milis Pizzinu – Milis – Sardinië

Seneghe – Sardinië

Gelmel - Schoten – België

Chirippó – San Juan - Costa Rica

Folk ensemble VILA – Novi Sad – Servië

Gelmel - Schoten – België

Folk ensemble VILA – Novi Sad – Servië

Chirippó – San Juan - Costa Rica

Gelmel danste de volgende programma's:

Eerste optreden

Vendelnummer

Wasvrouwendans

Sellerie

Houten Lepel

Zatte Mazurka

Vrouwenprotest

Bakkersdans

Tweede optreden

Lantaarndans

Lichte Zeden

Taxander

Spiegelbeeld

Kost en Inwoon

Na alle optredens konden we onze reis voldaan afsluiten en maakten we ons klaar voor een laatste verbredering met de andere groepen, die naar goede gewoonte tot de vroege uurtjes doorliep.

Maandag 11 augustus

“De muzikanten zorgen voor het reisverslag van de laatste dag”, klonk het bij de verdeling van de reisdagen. In godsnaam, wat kunt ge daarover zeggen, dacht ik. Nu blijktveel.

Zondagavond kreeg ik een sms'je van het thuisfront waarbij we werden ingelicht over de 24uur staking van het bagagepersoneel van Zaventem. Met wat geluk zouden we aankomen na de aangegeven stakingstijd doch welke weerslag zou dit hebben op onze bagage? Zorgen voor morgen dacht ik.

Een aantal dapperen brachten de nacht door op hun matras onder de blote hemel en merkten om 7H30 amper op dat de eerste Gelmelleden, Paul en Vera, de terugtocht aanvatten. Ze moesten tijdig de boot halen anders zou er wat zwaaien bij hun wederhelften die hen vol ongeduld zaten op te wachten op het Italiaans vasteland. De rest van de groep vertrok uiteindelijk om 9H15 nadat, met de nodige knuffels, afscheid was genomen van de bevriende groepen uit Costa Rica, Servië en (een beperkte delegatie uit) Milis. Johan wensten we nog een veilige terugreis met de moto.

Na een stop in een tankstation, een typisch fenomeen bij onze busreizen in Sardinië, bereikten we Cagliari waar de speculaties omtrent de gevolgen van de staking in Zaventem weer hoog oplaaiden. Ulf hield ons vanuit het thuisfront goed op de hoogte. Zo merkten we dat ons vliegtuig nog vanuit Brussel moest vertrekken richting Cagliari. Dat betekende in elk geval vertraging of misschien annulatie van de vlucht? Zouden we nog vandaag vertrekken? We namen het zekere voor het onzekere en zochten alle hoogst noodzakelijke spullen uit onze reiskoffers en staken die zoveel mogelijk in de handbagage. Op het bord verscheen de nieuwe vertrektijd: 14H40 i.p.v. 13H55. We vertrekken dus toch nog richting België.

Eens aan de gate terug wachten geblazen. Dit heeft echter ook zijn charmes. We zouden geen dansgroep zijn moesten we de tijd niet al dansend doorbrengenalthans voor een deel onder ons. We vonden nog een aantal dappere meisjes (geen jongens!) die de wachtende reizigers behoorlijk konden boeien. Ondertussen had Harry zijn handen vol om aan een aantal medewachtenden uit te leggen waarvoor wij staan en wat wij doen.

Alvorens in te stappen in het vliegtuig moesten we nog even wachten onderaan de trappen. De zon brandde op ons lichaam en Harry beschermde zijn bruin gebakken kruin met zijn ene nog vrije hand. Om Harry te helpen legde Hannelore haar brede sjaal op zijn kalend hoofd. Samen met de grote zonnebril van Flori leek het wel of er een Arabier met een “verdachte aktetas” op het vliegtuig zou stappen. Ons plezier om deze vreemde man was de piloot niet ontgaan en hij speelde het spel mee: “die verdachte meneer gaan we hier moeten laten staan”. ...de sjaal en de bril verdwenen pijlsnel van Harry's hoofd.

De vlucht duurde voor velen niet lang: ze dommelden in en genoten waarschijnlijk nog na van hun actieve nachten in Sardinië. Bij het overschouwen van de ganse groep zag ik vooral weggezakte Gelmelleden met gesloten ogen en lichtjes opgevallen mond. Ze kunnen dus ook heel rustig zijn!

Na 2uur en 10 minuten vliegen maakten we een zachte landing in Zaventem en sloeg de schrik om het lot van onze bagage terug om het lijf. De aanblik op de aankomsthal was onrustwekkend: overal bagage, in alle hoeken en kanten, wachtende reizigers, mensen die rondliepen op zoek naar hun spullen, brandweerlui die flesjes water uitdeelden. God, wat is dat hier allemaal?

Maar ...'t is niet waar! fantastisch een werkende transportband met o.a. de bagage van onze vlucht. Nog nooit hadden we onze spullen alsook de groepsbagage zo snel in ons bezit. Onvoorstelbaar.... Het besef van ons "geluk" kwam pas ten volle toen ik 's avonds de nieuwsbeelden bekeek en geconfronteerd werd met de ellende op de gezichten van de gestrande reizigers.

Na een fijn weerzien met man, vrouw of lief en voor sommigen nog een gezamenlijke maaltijd in Schoten keerden we weer terug naar onze eigen nest en konden een aantal zich mentaal en fysisch voorbereiden op hun eerste werkdag op dinsdag.